

4. Kon ja jännes.

Jánnes naeris konna jalgo, útles : „**Wata**
kuida minna lippan!“ — joostis úhhe sure
ringi árra, pilkas jálle konna.

Kon ütles wästo: „Wöib olla, et kui meie fahhefeste wäito joostseme, minna saan wahhest weel enne senna!“

Jánneshúðis: „Kas finna saad fá minno
wásto joostud? Tulle wálja, jooste me móito,
laſſe rebbane móðab wahhe árra. Weame
fihla, et minna ammo enne seal olen.”

Nebbane mótið omma sabbaga faks sadda
súlða wálja, húdið : „Hattage !“

Ron hūppas aega mōda, illa Esopst ja
Esopst, puhkas wahhel, jállie eddasí.

Jånnes joostis riisti ja rásti, sureb ringid
ümberkaudo, wåssitas ennast úsna muido.

Korraga watas kaugelt: „Mis paggan, jubba kon õige liggi!” — hakkas tuhhat nelja otse jooksma.

Jah, kust wötta! Konnake hüppas üks,
Ratš, Kolm: jubba putus rebbasse nin-
nasse.

Jánnes tagga járrele, piiddi kihlamisse
pašaa wáljamaksma.

Uega mōda asjād kāiwad :
omma tō te truiste.

Pillapalla tühja lähyvad :
sedda usso töestet.

5. Wagga hunt.

Hunt jai rebbasse lõksa jallaga finni, ulgus
mis hirmsast. Küllamces tulli senna, tahtis
malgaga pähhå anda.

Hunt passus wasto: „Arra lö, mehhheke,
minna lubban feiki omma ellokombeid parran-
daga!“

Küllamees ütles: „Si ma ussu; kui ma sind sahti läsen, sinna hukkud mo lome tistuma!”